

SILENCIS MANEL ESCLUSA LATENTS

Inauguració dia 28 d'octubre, a les 20 h

Exposició del 29 d'octubre al 4 de desembre de 2004

Centre de Cultura "SA NOSTRA"

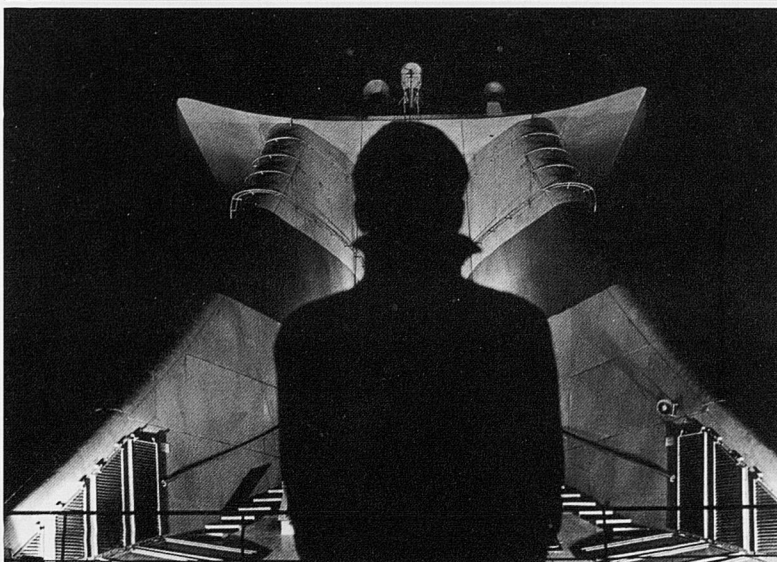
Carrer de la Concepció, 12 - Palma

Producció:
Centre d'Art Santa Mònica
Departament de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

"SA
NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

Fundació
SA NOSTRA

LUNWERG



Des que a finals de los anys setanta Manel Esclusa presentà la sèrie *Sil·lepsi*, la seva obra ha estat un referent fonamental per entendre la fotografia espanyola dels anys vuitanta. La nit com escenari metafòric i la ciutat són dues de les constants que recorren el seu treball dels darrers vint anys. De fet, la major part de les sèries que ha creat durant aquest temps tenen un nucli comú —la ciutat de Barcelona— que ha servit com a catalitzador per desenvolupar un llenguatge propi en el qual la iconografia urbana adquireix un caràcter de símbol col·lectiu. Tal vegada es pot dir que Esclusa és el fotògraf espanyol que millor ha sublimat l'esperit de les urbs contemporànies. L'obra de Manel Esclusa se serveix de la presència hegemònica de l'arquitectura per subratllar la influència que les transformacions urbanístiques operen sobre la societat, però també proposa una estètica més en sintonia amb la grandiloqüència formal i la nova poesia visual que els esmentats escenaris convoquen.

D'altra banda, el seu interès per traslladar a les imatges les emprentes de la identitat, cada vegada més intercanviables, de les societats que habiten aquestes urbs finiseculars no és solament una proposta formal. Esclusa és un d'aquests pocs autors posseïdors d'un univers iconogràfic personal i això li dona la possibilitat de sotmetre la seva percepció de la vida a les claus de la gramàtica por creada per ell mateix. Tota la seva obra conté, de forma subtil, un caràcter introspectiu que es fa especialment visible a la seva última sèrie *Scan-Tac*, on convergeixen els elements nuclears de la seva simbologia —la llum, la ingravidesa i la nit— i el seu interès per investigar amb noves eines de creació (en aquest cas els sofisticats programes de diagnòsi mèdica). L'omnipresència de la simbologia a totes les seves sèries dota l'obra de Manel Esclusa d'una estructura i una coherència ideològica i conceptual no gaire freqüent entre els creadors de la seva generació, però també li confereix una atemporalitat que l'allibera de la necessitat de situar el seu treball en sintonia amb les doctrines de l'art contemporani.

L'exposició i també el llibre realitzen un recorregut per la totalitat de la seva obra fotogràfica, començant per les sèries *Git* (1969-74), *Ahucs* (1972-74), *Crisàlides* (1974) i *Els ulls aturats* (1977-78) on convergeixen els primers posicionaments ideològics d'ordre ètic i estètic, *Veneza* (1979) un viatge que anticipa alguns dels elements fonamentals de la seva obra: la llum, l'aigua, la ciutat i la nit, que seran desenvolupats extensament al llarg de les sèries com *Sil·lepsi* (1979-81), *Naus* (iniciada el 1983 i enriquida a través de diferents treballs fins al 1996), *Aquariana* (1986-89), *Urbs de nit* (1984-93), *Scan-Tac* (1995-2000) i *Aiguallum* (1999-2000). Incloses en aquest recorregut semicronològic figuren sèries experimentals com *L'arbre* (1991-98) on utilitza càmares pobres i pel·lícula de color, fins al seu particular homenatge a Gaudí *Trencadis*, *Flor de Claus* (1992) en què torna a col·laborar amb Joan Brossa per realitzar una col·lecció d'imatges que refan l'estètica de fragmentació que tant va utilitzar Gaudí para revestir les seves superfícies arquitectòniques.

Comissari: Alejandro Castellote
Exposició a la Sala Gran del 29 d'octubre al 4 de desembre de 2004.